

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἔδρευόμεν καὶ πάλιν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐσιώνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκῃ φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐξέδομη Νοεμβρίου,
μηνὸς ὀλίγον κρύου.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ πενήντα σὺν ὀκτώ,
λένε τώρα πῶς θὰ γίνῃ νέο κάζο τραντακτό.

Μ' ἔξη στίχους μόνο ψάλλω τὸν Δεγὺ Κοσσέν τὸν Γάλλο.

Σὲ χαιρετᾷ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πολιοῦχος κόρη
κτυπῶντας τὴν ἀσπίδα τῆς μὲ τὸ χρυσὸ τῆς δόρυ.
Σὲ χαιρετοῦνε καὶ παλῆὰ καὶ νέα μεγαλεῖα,
σὲ χαιρετᾷ κάθε καλοῦ καὶ ἰδανικοῦ τεχνίτης,
καὶ ψάλλει νικητῆς λαὸς τοῦ Μάρνη τὴν Γαλλία,
ποῦ τῶν λαῶν τὴν λευθερίαν τὴν ἔχει καὶ δική της.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας γέτος σκέτος.

Ὅλω σφίγγω τὸ κεφάλι
σὰν σκεφθῶ, συνάδελφέ μου,
πῶς στὴν βράσι τοῦ πολέμου
θάχωμ' ἐκλογαῖς καὶ πάλι.

Μούντζαις σ' ὅλας τὰς Δυνάμεις,
καὶ σ' αὐτοὺς καὶ ἐκείνους φάπα,
καὶ ἔλα τώρα σὰν ἀντάμης
νὰ γενῆς μαζί μου τάπα.

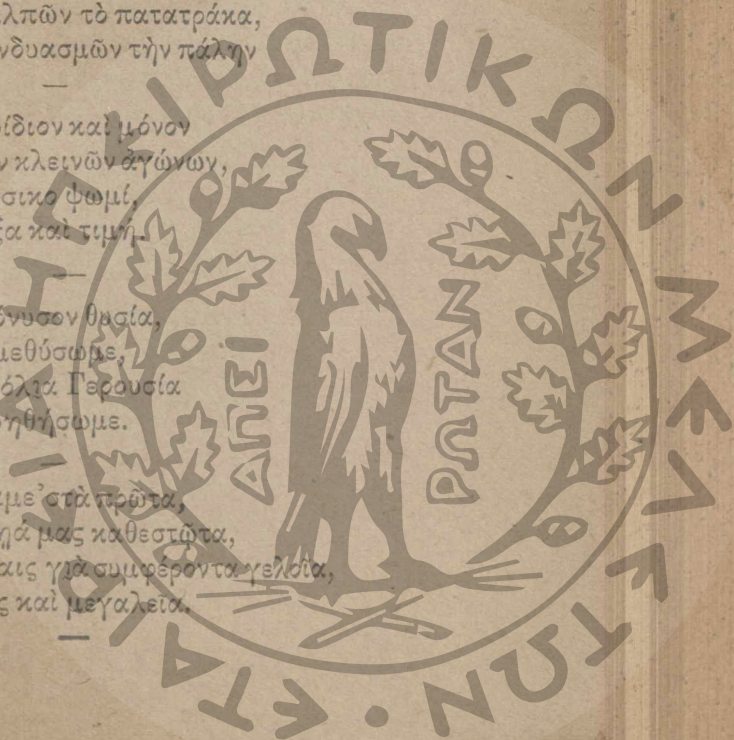
Ρῖξε κάτω τὸ τουφέκι,
Περικλέτο μου ζευζέκη,
μοναχὸς ἀποστρατεύσου
καὶ σ' τοὺς γέρους ἐμπιστεύσου.

Φόρα, βρέ, τὴν σακαράκα
καὶ ἀτρομήτως πέσε πάλιν
στῶν καλπῶν τὸ πατατράκα,
στῶν συνδυασμῶν τὴν πάλιν

Τὸ σφαιρίδιον καὶ μόνον
σύμβολον κλεινῶν ἀγώνων,
τοῦτο χάσις καὶ φωμί,
τοῦτο δόξα καὶ τιμή.

Στὸν Διόνυσον θυσία,
πᾶμε νὰ μεθύσωμε,
καὶ τὴν δόλια Γερουσία
νὰ τὴν βοηθήσωμε.

Ἐγυρίσαμε' στὰ πρῶτα,
στὰ παλῆὰ μας καθεστῶτα,
ποῦ δὲν εἶχαμε σκοτούραις γιὰ συμφέροντα γελοῖα,
γιὰ τιμαῖς καὶ μεγαλεῖα.

Ἐγυρίσαμε' στὰ χρόνια,
ποῦ δὲν εἴμαστε κωθώνια
τῆς καινούριας ἐποχῆς,
μὰ' περνούσαμε' εὐτυχεῖς
μὲ τῆς ἐκλογούλαις μας
καὶ τῆς ἀψογούλαις μας.

Ἐνοστάλησα τοὺς χρόνους,
ποῦ πετούσαν δίχως πόνους,
ποῦ δὲν ἔκαναν ἀντάρα
τῶν πολέμων οἱ διαβόλοι,
καὶ δὲν δίνουμε πεντάρα
κι' ἂν μᾶς' χάριζαν τὴν Πόλι.

Μακαρίσωμεν ἐκείνους, ποῦ τοὺς στέφει λαμπερὰ
ἐκλογῶν ἐνδόξων νίκη,
ποῦ περνούσαν μὴ χαρὰ
καὶ χωρὶς Θεσσαλονίκη.

Μακαρίσωμεν ἐκείνους, τοὺς στωμύλους καὶ τοὺς λάλους,
ποῦ στήν τό τε τὴν Ἑλλάδα
ἐξηγοῦσαν δίχως σάλους
τοῦ γαϊδάρου τὴν φυλλάδα.

Κι' ἐνθ' τὴν ἀνὰ τὸν Αἶμον
τρομερὸς πλανᾶται δαίμων
καὶ βαρύγδουπος ἡχεῖ.

Ψάλλωμεν κι' ἐμεῖς οἱ λάλοι
δσοὺς μᾶς' γυρίζουν πάλι
στὴν παληὰ τὴν ἐποχή.

Β'.

Π. — Κάτι τί κι' ἐμένα σπρώχνει' στὰ παληά μας, μασκαρά,
πλὴν δὲν εἶχα καὶ τὸ θάρρος νὰ τὸ σκούζω φανερά.
Ὅμως τώρα ποῦ τὸ λές, πέρνω θάρρος πᾶν κι' ἐγὼ
καὶ φωνάζω δυνατὰ πῶς τὰ πρῶτα νοσταλγῶ.

Ἐνοστάλησα τοὺς χρόνους, συμπολίτη μου σκαρτάδο,
ὅπου θέλαμε τῆς δάφναις μοναχὰ γιὰ τὸ σιφάδο,
κι' ἔχι γιὰ τοὺς πολεμάρχους κι' ἔχι γιὰ τοὺς θερμοαίμους,
ποῦχανε τὴν κουταμάρα νὰ πεθάνουν σὲ πολέμους.

Ἦχος τότε σὺν καὶ τώρα δὲν μᾶς' τρώμαζε βροντῆς,
κι' ἦτο μόνη μας φροντίς
τὸ γεμίζειν τὴν κοιλιὰ
κάθε φιφτυτοῦ τσολιὰ.

Μιὰ χαρὰ' πηγαίναμε
κι' ὅλο μπαينوθαίναμε
ἀπὸ τὸ σπητάκι μας.

Σκέψις καὶ δουλίτσα μας
μόνον ἡ κοιλίτσα μας
καὶ τὸ ρουσφετάκι μας.

Μερικῶν ἐνθέρμων κράσεις,
ποῦ μᾶς' ἐσπρωγχαν πρὸς δράσεις,
κατεμπλαγαλρώνοντο.

Πλήθαιναν τὰ κόμματα,
κι' ἀνοικτὰ τὰ στόματα
δέξῃς ἐπληρώνοντο.

Δὲν' χαλοῦσε τὸ μυαλό του
ἓνας κι' ἄλλος κακομοῖρης,
κι' ἔβλεπε τὸν ἀφαλὸ του
μακαρίως σὺν Φακίρης.

Μακαρίσωμεν ἐκείνους, προσφιλεῖς συμπατριῶται,
ποῦ χωρὶς διπλὴν Ἑλλάδα
μὲς' στὴν φῶτων τὴν κοιλάδα
ἔζησαν ἡσύχως τότε.

Γ'.

Φ. — Βλέπεις τούτη τὴν γρηοῦλα μὲ τὸ τρύπιό το πα-
ποῦ πηγαίνει κοῦτσι κοῦτσι; (πούτι)

Ἐν τῇ μέσῳ τοῦ πολέμου
μόνη της παραλαεῖ...
τὴν γνωρίζεις, ἀδελφέ μου;
Τὴν γνωρίζω, Φασουλῆ.

Τὴν γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψι,
ποῦ μὲ βιά μετρᾷ τὴ γῆ,
κι' ἀπὸ τοῦ σπαθιοῦ τὴν κόψι,
ποῦ σὲ νίκαις ὀδηγεῖ.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν γερόντων τὰ γερά,
καὶ σὺν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
χαῖρε, κουρελοῦ κυρά.

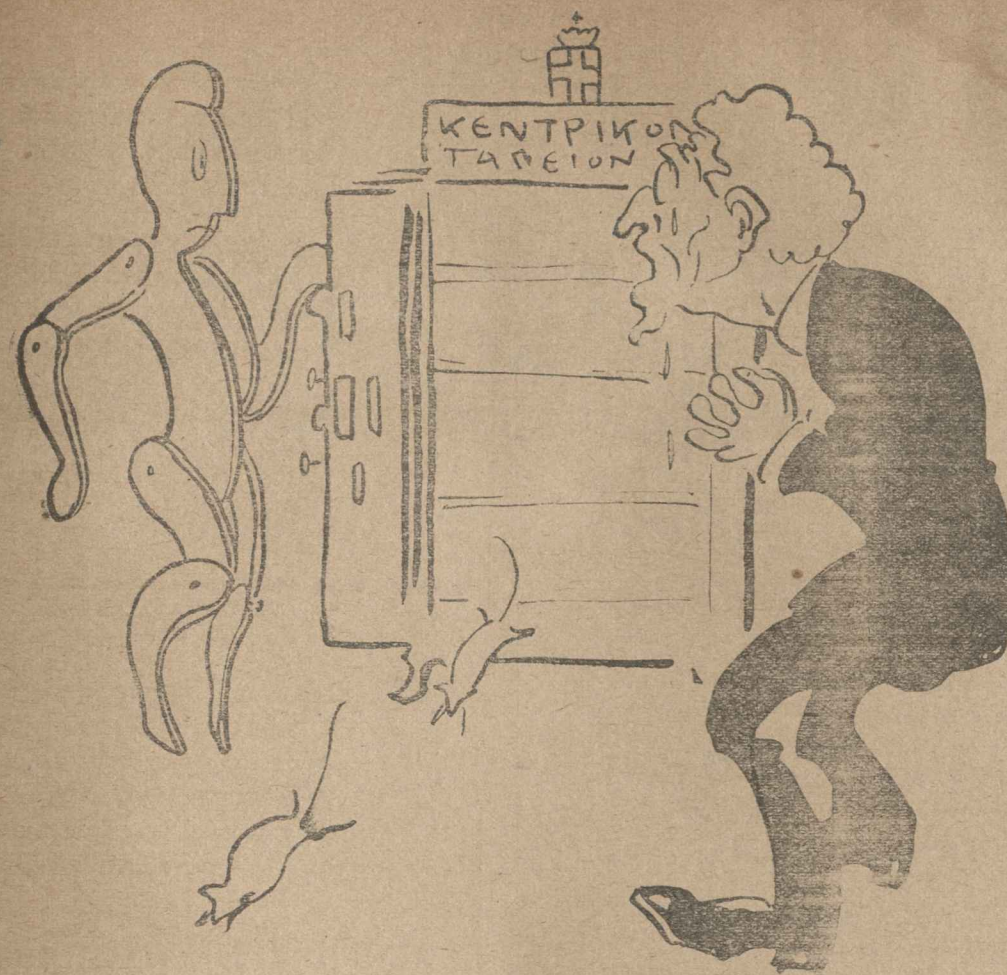
Ἐκεῖ μέσα' λαχταροῦσε
λυπημένη, σκυθρωπή,
κι' ἓνα στόμα' καρτεροῦσε
ἔδγα πάλι νὰ σοῦ πῇ.

Ἐφθασε χαρὰς ἡμέρα,
ἔφθασε χαρὰς καιρὸς,
καὶ ξανάρχισ' ἔδω πέρα
τῶν κομμάτων ὁ χορὸς.

Πάλι γέροι μεγαστάνες
καὶ κοιματαρχῶν στρατοί,
πάλι στρώγγαις, πάλι στάναις,
πάλι φούρια δυνατή.

Βλαχοδήμαρχοι μεγάλοι
ἔρχονται μὲ τὰ βιολιά,
καὶ τῶν Ὑπουργείων πάλι
ἀνεβαίνουν τὰ σκαλιά.

Χαῖρε, σεβαστὴ γρηοῦλα,
ἄλοι σ' ἐξυμνοῦν ξανά,
ὅπου φέρνεις ἀναγοῦλα
στ' ἀντερά μας τὰ δειανά.

Ὁ τῶν Οἰκονομικῶν
κλαίει' μπρὸς' στὸ Κεντρικόν,
ποῦχει πλῆθος ποντικῶν.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς τέτοια φωνάζει' τῆς κυρᾶς.

Φ. — Μαυρισμένη δρόμο' πῆρες
κι' ἐξεχάστηκες σχεδόν,
ὅμως σήμερα σωτήρες
ξαναπέφτουν βροχιδόν.

Εἶχες κάπως ξαναειῶσει,
κι' ἐπιστεύανε πολλοὶ
πῶς 'μπορεῖς νὰ βάλῃς γνῶσι
καὶ ν' ἀλλάξῃς κεφαλή.

Μὰ τοῦ κάκου... καὶ' στή ζάλη
καὶ' στῆς γῆς τὸ μακελλεῖο
σὺ βαστάς καὶ τώρα πάλι
τὸν χαβὰ σου τὸν παληό.

Κρούεις ἐκλογῶν παιᾶνα
καὶ τρελλαίνεις κάθε νοῦ,
καὶ' στὸ στόμα σου τὸ μάννα
περιμένεις τοῦρανοῦ.

Κι' ἐνθ' βρόντοι κι' ἔδω πέρα
φθάνουν ἀπὸ μακριὰ,
ὄνειρεύεσαι, μητέρα,
ἐκλογῶν ἀποκρηῶ.

Ὡθησις ἔδω μεγάλη
πρὸς ἀγῶνας καλλινίκους,

καὶ γιὰ τοὺτους σμίγουν πάλι
ἀγριόσκυλοι μὲ λύκους.

Τί σκεφθεῖς νύκτα' μέρα,
τί συμβούλια μακρά,
καὶ φωνάζουν ἀπὸ πέρα:
χαῖρε, κούρα φαλακρά.

Κάνε τὰ γυρά κομμάτια,
μητεροῦλα τῶν Ρωμῶν,
ποῦ τοὺς μαύρισε τὰ μάτια
ἡ μαυρίλα τῶν φωμαίων.

Εὐκλεῶν Ἑλλήνων παῖδες
μὲ σφαῖριδιον ἔρμουν,
καὶ παληαῖς καλπομονέδες
ὕπερ κάλπης τὸν λεμούν.

Σ' ἐξυμνοῦν ἐν ἀσπίδι
καὶ λιπὸ ζητωκραυγαῖς,
ἔχεις ὁρᾷ ἐπιστρατεῖα
γιὰ νὰ κάμῃς ἐκλογαῖς.

Καὶ μὲ κλέπη καὶ μὲ ξίφος
σ' ὀλοῦν κρήνη προκαλεῖς,
κι' εἶσαι πρόβλημα καὶ γρίφος
καὶ τὸ Σύμπαν ἀπειλεῖς.

Κι' ὄλοι λένε: τεῖναι τοῦτα
καὶ τραβῶνε τὰ μαλλιά,

καὶ γιὰ σὲ θαροῦν λαγοῦτα,
καὶ γιὰ σὲ θαροῦν βιολιά.

Ὅμως μέσα' στὸ Ντιβάνι
τῶν γερόντων τὸ κλεινὸ
ἔχεις κι' ἓνα νέον πάνω,
Γούναρη τὸν Πατρινό.

Μὲς' στῶν γέρων τὴν παρέα
ἔχεις, σεβαστὴ γρηά,
καὶ τὸν Πατρινὸν πρῶρέα,
ὅπου βλέπει μακρὰ.

Ἔχεις καὶ τὸν Δημητράκη
τῶν γερόντων ὁδηγόν,
ποῦναι πρῶτο μαστοράκι
σὲ μεθέδους ἐκλογῶν.

Τοῦ Φερήτ φορεῖ τὸ φέσι,
κι' ἐθνικόφρων περπατεῖ
μὲ κουμπούρια δρὸ' στὴ μέση
καὶ γαρούφαλο' στ' αὐτί.

Τοῦτος ποταμὸς ἀγάρρους
καὶ κρηπὶς ἐκλογικὴ,
καὶ μὲ Τούρκους καὶ Βουλγάρους
θέλει σχέσι φιλική.

Σ' ἓνα κι' ἄλλον λέει τώρα:
ὁρᾷ ξέρεις τεῖμ' ἐγώ;
τὸ σπαθί μου βγάζω φόρα
κι' Ἀγγλογάλλους κυνηγῶ.

Σακαράκα μου στομῶσου,
θὰ κτυπήσω δυνατά...
βάστα, Μήτσο, τὸν θυμό σου,
πλὴν αὐτὸς δὲν σταματᾷ.

Θέλω κάλπης νταβατοῦρι,
μάρς, μὲ πιάνει τὸ μπουρί,
καὶ θὰ κάνω κάθε μούρη
σὰν βενέτικο φλουρί.

Τὴν ἀλήθεια θὰ κηρύξω
καὶ σὲ χάδραις καὶ τζαμιά,
καὶ τὰ δόντια μου θὰ τρίξω,
καὶ θὰ δώσω καὶ φωμιά.

Πάω' στὴ Μακεδονία
Μπέηδες νὰ προσφωνῶ,
κι' ἔπειτα' στὴν Γερμανία
Μπέτμαν Χόλβεγκ νὰ γενῶ.

Γι' ἄλλους τόπους, γι' ἄλλα μέρη
βάζω πλώρη, βρὲ παιδιά,
καὶ θὰ βάλω τοῦ Λευτέρη
δυνατὴ τρικλοποδιά.

Καὶ γι' αὐτὸν τὸν κουτομόη
θ' ἀριθάρω καὶ' στὴν Κρήτη...
μαντζουράνα' στὸ κατῶι
νὰ τὸν δάγκωνα' στὴ μύτη.

Γιὰ τῆς κάλπαις πάρτε βολι,
μάρς ἐμπρός, ξιφί μπαλέρ,
ἴσως πάω καὶ' στὴν Πόλι
νὰ φιλήσω τὸν Ἐβέρ

Μὲ τ' ἀρχαία γιατροσόφια
μάρς καὶ τούτῃ τῇ φορά,
ἴσως πάω καὶ' στὴ Σόφια
νὰ τὰ φτειάξω μιὰ χαρά.

Καὶ θὰ δώσω καὶ θὰ πάρω
μὲ τὸν Ραδοσλάβωφ τῶρα,
μὲ τῆς Βουλγαρίας τὸν Τσάρο
καὶ μὲ τὴν Ἐλεονώρα.

Κι' ἀφοῦ' πῶ κι' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα
κι' ἀφαλίσω κάθε νίκη,
θὰ ξανᾶλθω' στὴν Ἀθήνα
μὲ καλπάκι καὶ σαρίκι.

Μάρς' στῆς κάλπαις... ἰπὶ πούρρα,
θὰ νικήσω τοὺς ὀχτρούς,
κι' ἔπειτα γιὰ κάποια κοῦρα
θὰ ῥωτήσω τοὺς γιατρούς.

Ὀλίγοι στῆχοι πρὸ τῆς Βουλῆς, ποῦ βλέπωντάς την μελαγχολεῖς.

Σὲ βλέπω καὶ μελαγχολῶ, Βουλὴ συφοριασμένη,
σὰν πρῶτα δὲν περιβομβεῖ ρητορικὸ μελίσσι,
ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, τὴν βλέπω σφαλισμένη,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς σ' ἔχουν διαλύσει.

Δακρύζουνε τὰ μάτια μου καὶ παίζω Καραϊσκό,
κυττάζω κι' ἀποτοσίγαρα, παληόχαρτα, σκουπιδιά,
ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, μὰ σφαλιστὴ τὴν ὀρίσκω,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς πᾶς' στὰ ξεινουμπιδία.

Διάλυσις διάλυσις, φωνάζ' ἡ Γερουσία,
διάλυσις διάλυσις, ἐρρέτω πᾶσα γῆ,
περνῶ τὸ βράδυ, τίποτα, καμμιὰ φωτοχυσία,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς θά' χωμ' ἐκλογή.

Διάλυσις διάλυσις σὲν τόπους καὶ σὲ ξέγους
σκούζουν τῆς φροκώστανας οἱ γέροι Κυβερνήταις,
κι' ἀπ' τοῦ Σκουλοῦδ' ἡ πέραςα, τοὺς εἶδ' ἀλευρωμένους,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς φτειάνουν τηγανήταις.

Διάλυσις διάλυσις σκούζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
ἐμπρός, οὐδέτερι λαέ, στὸν ἐναρχὸν ἀνῶνα,
καὶ βλέπω τόσους Βουλευτὰς νὰ βάζουν τὸ χακί,
κι' ἀπὸ τὰς ἐδρας τῆς Βουλῆς νὰ τρέχουν' στὸν Στρατῶνα.

Ἀλαγαμὸς πολεμικός' στὰ σύνορα τοῦ κράτους
κι' ἄλους τοὺς νέους ἐκλογεῖς τοὺς πῆσαν ἐπιστράτους.
Διὸ κι' ἐμεῖς βοήσωμεν ἐμπρός' Ἑλλήνων παιδες,
τὸ γῆρας νὰ ψηφίσουνε γέροι καὶ κουραμπιέδες.
Μόνο μὲ τούτους σίγουρα τὴν ἐκλογή θὰ πάρη,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται κάθε παλῆδ κουφάρι.